C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Kseft_za_dvacet_trilionu .PDB

PDB Name: Kšeft za dvacet triliónů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.6.2001
Modification Date: 1.6.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kšeft za dvacet triliónů

Jaroslav Mostecký

Zprvu jsem ani nechtěl věřit tomu, že tenhle prcek je nejslavnější vorař v celý Galaxii. Přes půl hodiny jsem ho sledoval od barového pultu a dojem, který na mne udělal hned, jak jsem vešel a jak mi ho ukázali, stále zůstával. Malá, připlácnutá postava, trošku nahrbená, jako by chtěl dveře vždycky nejdřív prorazit hlavou a pak teprve otevřít, v obličeji trocha vychytralosti. Stručně řečeno, na první pohled to rozhodně nebyl chlap, kterýmu bych svěřil svou budoucnost, svůj život, i prachy. A přece jsem přiletěl až sem, na Vegu, abych si s ním promluvil a nabídl mu kšeft, o jakým se mu možná ani nesnilo.

Popíjel jsem marokolu a šťoural se párátkem v zubech. V lokále nebylo lidí ani hnidáků, kteří by si mne všimli. Jenom šéf podniku se na mne občas profesionálně usmál a dirigoval romanky, ke kterým stolům si mají jít sednout. Ani blondýnka, ani holohlavka u mne neuspěly, a tak nakonec přišel sám.

"Přejete si?" zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou: "Děkuji, mám pití," a cvrnkl jsem prstem do sklenice.

"A jinak? Něco k jídlu? Nebo romanku?"

Očima jsem sledoval dvě blonďaté romanky, které se rozhihňaly na celý sál.

Barman si můj pohled vysvětlil jinak. Přešlápl. "Musím vás zklamat, pane. Na lidský holky nemám licenci."

Pomalu mi docházela trpělivost: "Nechci ani romanku, ani cokoliv jinýho. Piju tady marokolu. Až to bude prázdný, dám si další, jasný?"

Chvíli vedle mne ještě stál, jako by čekal, až se uklidním. Pak znovu promluvil: "Někoho čekáte, viďte?" a omluvně se usmál za svou vlezlost.

"Ne, už nečekám," prohodil jsem smířlivě. "Ten někdo je tady, jenom se rozmýšlím, kdy jej mám oslovit, a jak..."

"Můžu hádat?" skočil mi do řeči barman. "Přišel jste za Cedarem, že? Skoro každý den za ním někdo přijde, že by chtěl podpis. Když je to hezká holka, tak dostane i pusu. Vám ale... nevím. Vám moc šancí nedávám."

"Mně můžou být jeho podpisy ukradený," ucedil jsem. "Kromě jednoho. Toho, co načmárá na smlouvu. Měl bych pro něj celkem fajn kšeft. Když se ale tak na něj dívám..."

Šéf toho vegánskýho pajzlu skoro povyskočil: "Nenechte se mýlit, pane. Vypadá sice jako skřet, to je pravda, ale na

voru je to bůh. Je nejlepší."

Přikývnutí. "Už jsem slyšel. Dá se mu věřit?"

Vegánec se ošil: "Smlouvu nikdy neporuší..."

"Díky," zakončil jsem, dopil a vykročil k Cedarovu stolku.

"Cedar Myron?"

"Ano?" odpověděl, aniž zvedl oči od karet.

"Měl bych pro vás kšeft."

"Nemám zájem. Jsem smluvně vázán na Tranzit." Mávnul rukou, dávaje mi tak na vědomí, že chce mít klid.

Popadl jsem ho za paži a násilím vytáhl od stolu uprostřed hloučku přátel: "Blboune, kejvni! Máš jedinečnou příležitost stát se druhým nejbohatším člověkem v Galaxii."

Rukou zarazil muže, kteří ihned vstali od stolů, aby jej zbavili otrapy, jako jsem já. Poodešel se mnou několik kroků stranou a zeptal se: "Proč druhým?"

"Protože prvním budu já. Já vím o nákladu, ty ho převezeš. Na voru, samozřejmě. Rakety kontrolují na celní zóně, voraře ne. Náklady napůl. Já dostanu šedesát procent, ty ten zbytek."

"Půl na půl, nebo odpal," nesouhlasil.

"Padesát pět a čtyřicet pět."

"Hm, a proč to má být na voru?" zeptal se a já začínal věřit, že to vezme.

"Protože ani ten nejfikanější polda nebude předpokládat, že vor, který potkal, je osmdesát miliónů tun cyberia..."

"Cože?" chytil mě za ruce.

"Slyšel jsi dobře. Od tebe chci, abys řídil vor po celý štrece a dostal ho přes celní zónu. Obchodovat budu sám."

Rychle se vzpamatoval. "Přijď sem zítra, dohodneme se."

Kývli jsme na sebe a otočili se k sobě zády. Opřel jsem se zase o pult a sledoval Cedara, jak se opíjí se svou partou. Bylo by neopatrné být dnes večer s nimi. Loupl jsem očima po šéfovi podniku a za chvíli přiběhla jedna z jeho holohlavek.

"Já jsem romanka."

"Já jsem Patrick. Vem mne na pokoj."

Byla šikovná, moc. Nemůžu si ale pomoct, vždycky se mi zdá, že ty androidský holky trochu studí.

"Patricku?" vzbudil mne ráno cinkot jejího hlasu.

"Co je?" V rozespalosti jsem ji začal hladit. Zachichotala se.

"Tak, co chceš?" posadil jsem se.

Sedla si také a přitáhla si pokrývku až ke krku. "Šéf se ptá, jestli chceš snídani."

"Jo," zamručel jsem. Sakra, proč ty úžasný krásný umělý buchty musejí být neustále napojený na nějaký centrum? "To

sem musí tak vpadat?"

"Staráme se o hosta, to nám nemůžeš upřít."

"To ne," připustil jsem.

Usmála se a já se díval, jak se jí vydula přikrývka, když pokrčila nohy.

"A co by sis dal?"

"To je fuk, cokoli. Každopádně však ne dřív, než za hodinu." Vypáčil jsem jí cíp pokrývky z rukou a odhodil jej až na druhou stranu.

"Teď, ráno?" zeptala se překvapeně.

Seběhl jsem do baru a usedl k prvnímu stolku v jídelně.

"Tak," zamával mi před nosem šéf podniku a servírka v jedné osobě ubrouskem a oprašoval plastikovou desku stolu od drobtů, po kterých nebyla ani stopa. "Co to bude?"

"Romanka vám už myslím řekla, že je mi to jedno."

"Tak třeba masové želé a kávu?"

"Hm," zamručel jsem.

Odešel a já si natáhl nohy. Byl jsem ospalý. Oči se mi zavíraly samy od sebe. Trochu jsem litoval, že jsem si včera s Cedarem zapomněl domluvit přímo hodinu setkání. Nechtělo se mi celý den čučet do hnědých stěn tohodle bordelu a zároveň nejlepšího hotelu na druhé planetě Vegy.

Ve chvíli, kdy jsem se chystal prakticky vyzkoušet, zda by se v tomhle křesle dalo udřímnout s jistotou, že až mi donesou snídani, určitě mě vzbudí, někdo rozkopl dveře.

Pootevřel jsem oči a rychle se narovnal. Čtyři hnidáci!

Normálně by mne to nevzrušilo o nic víc, než kdyby škvírou mezi dveřmi prolezla dovnitř kumpanie mravenců. Ještě jsem neviděl hnidáka, který by dosahoval člověku výš, než po prsa. O to jsou také drobnější. Hnidáci si to uvědomují a podle toho se chovají. Pokud si ale necucnou "ohnivé vody" Pozemšťanů. Pak zapomínají na svůj handicap a naopak využívají své výhody. Jsou téměř úplně stejní jako my. Jsou sice menší, ale pak už je jen jediný rozdíl. Jsou jedovatí. Mají jedové žlázy v zubech a já už dvakrát viděl, jak ze zatraceně živého chlapa začaly během deseti minut opadávat kousky masa. Jak řval a neměl nejmenší šanci.

Navíc neexistuje sérum, neboť vyhlásit výzkumný úkol na vývoj séra proti hnidáckému jedu by se rovnalo diplomatickému klopýtnutí. Byla by to facka celé jejich rase.

A právě tihle byli podroušení na první pohled. Takhle zrána v lokále vyjma barmana a mne nikdo nebyl, a tak mi bylo jasné, že mi za chvíli pravděpodobně půjde o krk.

Hnidáci zamířili přímo k mému místu, cestou kopali do židlí, a já jen bezvýsledně hledal možnost, jak kolem nich důstojně odejít.

"Určitě tu máš volno, Pozemšťane," řekl jeden a počal s rámusem odstrkávat sedačky od stolu.

"Prosím," uklonil jsem se, jak je zvykem při styku mezi oběma rasami.

Všichni se posadili k mému stolku. Byli to tři muži a jedna žena. Všichni v lehkých hnědých kombinézách s krátkými rukávy, v nichž se klátily ruce až přehnaně růžové barvy. Takovou sytost u nás najdeme jen na hračkách pro děti.

"Co nám koupíš, Pozemšťane?" opět se zeptal první z nich, hodil nohy na desku stolu a vybídl rukou ostatní, aby se posadili vedle.

"Podle toho, na co máte peníze. Rozhodně to nebude dražší!"

"Takže za svoje nám nekoupíš nic?" Cítili se. Věděli, že je jich dost. A zrovna tak věděli, že jako host na této planetě u sebe nesmím nosit zbraň. Ostatně, stejně jako oni.

Trochu jsem se s křeslem posunul dozadu ke stěně, abych mohl v případě potřeby převrhnout stůl kopnutím přímo na ně.

"Máš pravdu," odpověděl jsem. "Za moje ti nekoupím nic."

"Ale třeba bys koupil tady pro Megg..." ukázal na dívku, která tu byla s nimi.

Hnidácký holky jsou hezký. Až moc hezký, ale stejně tak jsou až moc zvyklý při lásce kousat. A to už stálo pár hloupejch Pozemšťanů krk.

Megg se usmála a svou štíhlou, růžovou rukou mne chytla za paži.

"Máte smůlu, chlapci, ani Megg nic nekoupím. Prostě nemám za co," dodal jsem vysvětlení, se kterým jsem doufal z rozhovoru vycouvat.

Chvíli bylo napjaté ticho, do kterého přinesl barman snídani.

"A vy si budete přát?" zeptal se hnidáků.

"Až podle toho, co nám Pozemšťan koupí," řekl jeden z nich. Ten, který provokoval od začátku.

Byli otravní. Spolkl jsem první sousto a procedil: "V tom případě je vyveďte. Já jim nekoupím nic."

"Prosím?" zeptal se udiveně barman a jeho očka poděšeně zamžikala.

"Vůbec nic," zopakoval jsem ještě jednou a byť ve střehu, pokračoval v jídle.

Těsně poté jsem zahlédl, jak se na mne první vrhnul přes stůl. Toho jsem ještě v pohodě odhodil do druhého rohu místnosti. Nohou jsem odkopl stůl. Převrátil se i s křesly. Nevšiml jsem si však Megg, která využila zmatku a oběhla mne zezadu. Jen jsem ucítil jakoby bodnutí na stehně pravé nohy. Podvědomě jsem se ohnal. Megg odletěla tři metry daleko. Náraz do stěny jí zvrátil hlavu a až ke mně bylo slyšet chrupnutí. Oči se jí vyvalily zpod nesmyslně růžových víček.

"Je mrtvá," řekl zbytečně barman.

"A já budu taky," zasyčel jsem. Už se mi zatmívalo před očima. Jako v mlze jsem viděl zbylé tři hnidáky, jak se zvedají a blíží.

Viděl jsem strach v barmanových očích a slyšel jeho křik, když jej jeden z nich kousnul do zápěstí. Ani se nebránil.

Prsty se mi zarývaly do zdi a od úst mi padala pěna.

"Hajzly, hajzly růžový," křičel vedle mne barman, válel se po zemi a šeptal nohám od křesel, že nechce chcípnout.

Pak se už nepamatuji na nic. Jen na ten závan průvanu ve tváři, jak se otevřely dveře.

Řítil jsem se dolů, podél křečových žil bezútěšných skalisk smrti. Strašně hluboko jsem padal. Vítr mi skučel kolem uší a já se propadal dolů, do tmy, na jejímž dně čekala smrt.

Bál jsem se jí. Kousal jsem se do rtů, abych nepištěl strachy. Snažil jsem se v dusivém vzduchu plavat, roztahoval jsem

ruce k plachtění. Marně. Stále rychleji a rychleji jsem padal či umíral a už už cítil ve tváři studený dech mokré hlíny.

Cítil jsem, jak kolem mne prostředí houstne, jak dole čeká temná hladina, aby se za mnou s neslyšitelným cáknutím zavřela...

Ještě naposled jsem zakrauloval rukou ve snaze vyplavat z hustého ovzduší. Konečky prstů jsem se dotknul mrazivé hladiny a po tom nechtěném mostě do mne vtrhnul chlad, ruce a nohy mi tuhly v děsivých křečích a život ustupoval za poslední barikádu...

A v tom jsem se zastavil. Pomalounku jsem se kolébal v té hnusné, špinavé tmě pár centimetrů nad smrtí. A věděl jsem, že mohu každou chvíli padnout.

Netuším, jak dlouho jsem visel, když mi do vlasů zavanul poryv čerstvého vzduchu, najednou jsem se začal vznášet, stoupat. Jako pírko, nadnášené dechem, stoupal jsem pomalu, nesnesitelně pomalu vzhůru, k životu.

A čím výše jsem byl, tím rychleji jsem se dral k povrchu. Už jsem necítil blízkost nebytí. Nechal jsem se klidně a beze strachu uspávat, když mne světlo počalo bodat do očí.

Hlavou mi blesklo, že neležím na obláčku, ale na tvrdé podložce. Otevřel jsem oči, hned napoprvé se mi to podařilo!

Žluté světlo mi vtrhlo do mozku, prosvětlilo kdejaký kout, a zase se usadilo tam, odkud jej již jednou vyhnali.

"No, konečně!" ozval se hlas, který jsem znal. Jen jsem si nedokázal uvědomit, odkud.

Pootočil jsem hlavu. U postele, která byla zřejmě nějakou palandou někde na vorařské ubytovně, seděla hnidácká dívka a Cedar Myron stál za ní.

"Vy?" zeptal jsem se překvapeně.

"Jo, já. To jste nečekal, že?"

Přikývl jsem.

Cedar se zatvářil vážně: "Chtěl bych se vám omluvit... Však víte, za tu nepříjemnost s hnidáky. Byli to moji spolupracovníci."

Asi jsem se zatvářil dost udiveně, protože se pustil hned do vysvětlování: "Určitě jste si všiml, že jsem ... ehm ... trochu menší postavy. A tak pracuji s hnidáky, ušetřím tím místo. V mé vorařské partě není ani jeden náš, mimo mne, samozřejmě. Včera měli chlapci poslední den volna, předpokládal jsem totiž, že poletíme co nejdříve, a tak se drobet napili. No," rozhodil ruce, "a takhle to dopadlo."

"Jak to," promluvil jsem dost ztěžka. "Jak to, že žiju?"

Zasmál se. Měl nepříjemný smích suveréna. "Proč žijete? Když s nimi dělám, musím předpokládat občas neshody. Jejich laboratoře už dávno vyvinuly sérum pro nás. Zatím ale nenašly důvod, proč by nám ho měly nabízet. Když ovšem člověk ví, kde se usmát, a kde nepodat prázdnou ruku, má všechno. Já to mám."

Nadzdvihl jsem se na loktech: "Takže jste jedno použil na mne?"

"Tak jest," přitakal.

"A jedno na barmana?"

Zatvářil se lítostivě: "Chápejte, ten protijed je strašně drahá věc. Nemůžu si dovolit zachraňovat všechny."

"Takže, kdybych pro vás neměl ten kšeft..." zeptal jsem se.

"Tak bych ten den do hotelu vůbec nepřišel," vyhnul se odpovědi.

"Ne, ne," opravil jsem ho. "To byste mne tam nechal zařvat taky."

Pokrčil rameny: "Přestaňte s tou morálkou. To víte, že bych vás tam nechal. A vy, pokud vám nechybí rozum, byste udělal to samý." Odešel a prásknul dveřmi.

Vzpomněl jsem si, co mi říkal barman ten první večer na mou otázku, jestli se dá Cedaru Myronovi věřit.

Ještě týden jsem nebyl schopen postavit se na nohy. Logg, hnidácký děvče a moje ošetřovatelka zároveň, na mne celou dobu nepromluvila. Snad mi nemohla odpustit smrt Megg.

Pravděpodobně to byly přítelkyně, když obě pracovaly pod Cedarem Myronem. O jejich pracovním zařazení jsem si žádné iluze nedělal. Voraři jsou drsní chlapi z pomezí Galaxie a často několik let nevidí ženskou. Cedar tohleto zřejmě řeší po svém. Vozí hnidákům holky s sebou.

Týden jsem hleděl do Logginy prázdné tváře, až se otevřely dveře a vešel Cedar.

"Vypadni, Logg," pohodil hlavou směrem k hnidačce, posadil se a počkal, až za ní zaklapnou dveře.

"Myslím, že bychom si měli už trochu konkrétně promluvit," začal. "Netvrdím, že mne vaše nabídka nezaujala. Naopak. Osmdesát miliónů tun cyberia by zaplatilo desetinu Galaxie. Stát se imperátorem by se mi líbilo. Jak si ale celou věc představujete?"

Zkoumavě jsem kouknul na krále vorařů. "Mám několik podmínek."

"Už jsem slyšel. Vy pětapadesát procent zisku, já pětačtyřicet. Když si spočítáte, že ze svýho budu muset zaplatit hnidákům za zvlášť cenné zboží, zbude mi zatraceně málo."

"Tak prr!" zastavil jsem ho. "Hnidáci nemusí vědět, o jaký náklad jde. Dokonce ani nesmí!"

"Proč?" zeptal se.

"Protože by se potom špatně plnila moje druhá podmínka, a to, že k prodeji bude cyberium první nabídnuto Zemi. Samozřejmě jedině za desetinu Galaxie..."

"Ptám se znovu, proč?" skočil mi do řeči.

"Prostě proto, že jsem Pozemšťan, tak se to nějak sluší, nemyslíte? Koneckonců, vy jste taky Pozemšťan, Cedare."

Pokrčil rameny a bylo mu tu jedno.

Pokračoval jsem: "Ta desetina Galaxie bude ta, kterou si sami vybereme..."

Zasmál se: "To na Zemi nikdo nezbaští."

"Bude muset. V opačném případě končím s vlastenectvím, letím s nákladem k hnidákům a třesu jim srdečně rukou."

Cedar chvíli přemýšlel a pak souhlasil: "Fajn."

"Třetí a poslední podmínka je spíše takového soukromého rázu. A to, že...", zmlkl jsem. Bál jsem se od začátku, že s tímhle nebude král vorařů souhlasit. Celé riziko by viselo na něm.

"A to?" zeptal se.

"A to, že na voru pojedete jen vy se svou partou. Já budu mimo."

"Cože?" vyskočil a začal rozčileně přecházet po místnosti.

"To je přece nesmysl! Chlape, vy vydíráte! Já mám riskovat krk, a v tomhle případě půjde o krk, zatímco vy se budete dívat z baru na celnici, jak to dopadlo, co?"

"Ano."

"A asi si myslíte, že když nás chytnou, tak že vás budu krýt?" hlas mu rozčilením přeskakoval.

"To si nedělám iluze, nikdo vám ale neuvěří."

Zašklebil se: "Myslíte?"

"Ještě jsem se nepředstavil," natáhl jsem ruku a podal mu ji.

Bezmyšlenkovitě ji stiskl.

"Jmenuji se Jahve Rommel Patrick."

Odskočil. "Inspektor galaktické policie? Trochu divná provokace."

"To není provokace, Cedare. To je seriózní nabídka."

Smál se a nevěřícně kroutil hlavou. Nechal jsem ho a otočil se ke stěně. Co mu budu vykládat o tom, že i inspektor Galaxy Police má chuť stát se císařem, kdykoliv má k tomu příležitost...

Mohutný mezihvězdný kolos se vynořil z mimoprostoru. Přitom to byla loďka pro deset lidí.

Zapnul jsem kazetu s brzdícím programem a odepjal si bezpečnostní pásy.

Cedar se otočil: "Tak?"

"Za dva měsíce jsem tam, Cedare," odpověděl jsem mu na nevyslovenou otázku. "Pak si můžete namastit kapsu. Vy i vaši hnidáci."

Osm zbylých členů posádky se už také vyprostilo z pásů. Všechno to byli hnidáci, poslal jsem je do kajut. To, co si budeme vykládat s Cedarem, nemusí slyšet.

Jen Fegg, druhá z obou růžových dívek, které byly na palubě, nám donesla pivo, a pak se už ztratila v některé z hnidáckých kabin.

Pozoroval jsem bájeslovného voraře Cedara Myrona, jak s vykulenýma očima hledí na hvězdy kolem.

"Krucinál, kde to jsme?"

"To vám neprozradím, Cedare. Poznáte to až podle toho, že tato hvězdokupa bude v části Galaxie, kterou odkoupím já. Tady je totiž víc věcí, než je to cyberium."

Neodpovídal, neptal se, zřejmě si nechtěl zadat. Jeho přece nemůže nic překvapit!

"Je tam i vchod do galaktického tunelu, Cedare!"

Vyskočil. Galaktický tunel byl snem vorařů. Kdyby jej uměli používat, netrvaly by jejich cesty roky, ale měsíce.

Za okamžik se ovládl a zahleděl do obrazovky řídícího stanoviště, jako by jej chtěl ve hvězdném obraze uvidět.

Galaktický tunel existuje. To je nad slunce jasné už celá staletí. Kdysi jej někdo vybudoval a pak zmizel ze scény. Nikdo neví, kam ústí cesta, kterou právě našel. Na křižovatkách galaktického tunelu dodnes bloudí stovky pozemských a hnidáckých lodí, které nedokázaly najít východ.

Já měl to štěstí, že jsem objevil vchod do tunelu právě v této hvězdokupě, pár astronomických jednotek od té báječné kupky cyberia. Nebylo nic snadnějšího, než poslat jeden z menších výsadkových člunů mého policejního letounu, a čekat, kde se objeví. Nenadálý nález opuštěného policejního člunu by mi zcela určitě nezůstal utajen. Nakonec moje předpoklady vyšly. Dostal jsem důtku za ztrátu stroje, ale zase jsem věděl, kde se objevil. Dva světelné roky od jedné ze stanic celní zóny. Proto jsem potřeboval Cedara. Nikdy jsem v životě nesestavoval vor a ani jej neviděl řídit. A navíc - kdyby se vorař na celní zóně legitimoval kartou inspektora galaktické policie - bylo by víc než jasné, že je v tom nějaká

kulišárna.

Dva měsíce jsme s Cedarem kolem sebe chodili jako dva medvědi. Jeden nevěděl, co může čekat od druhého. Bylo mi jasné, že teď by už Cedar našel cyberium sám. K tomu mě už nepotřeboval. Věřil, že mu ale pomohu s galaktickým tunelem. Bez něj by se plahočil k cíli dvanáct let. A těch dvanáct let bezpochyby stojí za ztrátu poloviny nákladu, kterou mi bude muset dát.

"Tady!"

Výsadkový diskoplán elegantně zakroužil kolem hromady cyberiových balvanů, svázaných gravitačními pásy do nepříliš dlouhého voru.

"To jste tak nachystal sám?" zeptal se s uznalým hvízdnutím Cedar, ale já hned zavrtěl hlavou.

"Ne, to už tak bylo."

Zabublalo to v něm a nenávistně se na mě podíval: "To jste mi nemohl říct hned? Voraři si nachystanej náklad nekradou. Kromě toho tu musí být někde hlídka, a jen dosednem, tak máme hlavičky připálený laserem... Od toho dávám ruce pryč. Zaplatíte mi ušlej čas a mzdu hnidákům. A ... a ...." Zuřil. Mezi zuby drtil nadávky a dodnes nevím, co mu zabránilo, aby se na mne nevrhl. Jeho oči však stále bloudily k průzoru, za nímž se převalovala fantastická hrouda bohatství.

"Klid, Cedare," snažil jsem se ho uklidnit. "to už je takhle sedmnáct let."

Zarazil se. "Čí to bylo? Umřel sám, nebo jste mu pomoh?"

"Podle odhadů víc, jak třicet tisíc..." dodal jsem potichu.

"Roků?" zpozorněl.

Kývnul jsem souhlasně hlavou.

Oddychl si. "Ale to potom znamená..."

Znovu jsem přikývl: "I u nich byli voraři, Cedare. Pak zmizeli a už to tady zůstalo."

Stál s otevřenými ústy u průzoru. Nafialovělá záře cyberia mu barvila tvář do neskutečných odstínů a dodávala mu vzezření vlkodlaka. Otočil se a vykročil ke mně.

Bylo mi ihned jasné, co chce udělat. Uskočil jsem a vytáhl zbraň. Postoupil ještě o několik kroků. Zašermoval jsem mu rukou před očima. "Klid, Cedare! Klid! Beze mne nikdy tunel nenajdeš! Klidně tě oddělám a najmu si někoho jinýho!"

Vzpamatoval se úžasně rychle. Skoro jako by mne chtěl přesvědčit, že prve jen žertoval.

"Letíme zpátky na loď," zavelel a já přikývl. Tady opravdu mohl rozkazovat jen on. Byl nejlepším vorařem v téhle Galaxii, a to je dodnes v čítankách.

Dny ubíhaly ve spěchu. Hnidáci naštěstí nebyli tak důvtipní, aby je napadlo, že ta fialově opalizující kupka skály je největší bohatství v Galaxii pohromadě.

Pod vedením Cedara upevňovali na vor obytné kabiny, zpevňovali opásání a z jim neznámého důvodu dováželi ze dvou blízkých planet desítky tun prachu, aby alespoň zakryli fialovou zář.

Možnost dopadení na celnici se tak opět zmenšila. Kontrolují totiž každý kosmoplán. Vory však většinou ne. Už vůbec je nenapadne provádět analýzu převážených materiálů. Fialová barva je však nezvyklá, a tak bylo nutné ji zakrýt.

A pak...

Vor se hnul. Jako nějaký nestvůrný brouk se rozehnal prostorem za mým kosmoplánem. Navedu jej na tunel a sám se dostanu k celní zóně mimoprostorovým skokem. Bude to lepší. Kosmické lodi jsou registrovány okamžitě, a kdybych se zničehonic objevil dva světelné roky od stanice zóny, tajemství tunelu by dlouho nevydrželo.

Před tunelem jsem se zastavil a díval se.

Plul.

Vor plul a zanechával za sebou dlouhý ohon prachu. Pomalu a majestátně vplouval do propastně černého vchodu galaktické cesty, aby v okamžiku překonal vzdálenost deseti světelných let. Poslední částečka prachu zmizela a v tom okamžiku se Cedar se svým plavidlem ocitl dva světelné roky od zóny, dva roky cesty nejvyšší možnou rychlostí voru.

Nejvhodnější čas, abych se pohnul.

Vstal jsem z křesla a protáhl se. Za měsíc může kosmoplán skočit do mimoprostoru. Bude nuda.

Nebyla.

Když jsem vešel do kajuty, stála tam Fegg a podávala mi injekční stříkačku.

"Co to je?" zeptal jsem se, překvapen už její přítomností.

"To aby ti nevadilo, až tě kousnu," usmála se a vbodla mi jehlu do předloktí.

Mátožně jsem z ní stahoval kombinézu, jako kůži z hada, když mě to napadlo.

"Poslal tě Cedar, abys mě zabila?"

"Hmm," přikývla. "Já vím, co vezete, a vím, kdo jsi ty. Myslím, že bude lepší být s tebou."

Trochu samolibě jsem se usmál: "Tak ty ho nechceš poslechnout?"

"Ne," řekla tiše a přitáhla si mou ruku na své ňadro.

"To sérum mi nedal. To jsem mu vzala..."

Stál jsem na můstku stanice celní zóny. Zóny, společné jak pro Pozemšťany, tak pro hnidáky. Kdysi byla zřízena proto, aby se předešlo případnému přenosu epidemií z venkovního vesmíru do obydlených částí Galaxie. Dnes již fungovala jen proto, aby se zamezilo dovozu cenných surovin soukromými osobami. Nikdo nesměl zbohatnout na tom, co patřilo podle smlouvy oběma rasám a všem jednotlivcům. Co se ale jednou dostalo přes celní zónu dovnitř, bylo považováno za místní zdroje.

Stál jsem na můstku a vyhlížel vor. Cedar Myron byl nejlepší vorař a já neměl pochyby, že by nepřiplul včas.

V restauraci nad kontrolním stanovištěm seděla u marokoly Fegg. Nechtěl jsem, aby ji Cedar viděl. Žili jsme spolu už dva roky, ale pro něj měla být Fegg navždycky mrtvá.

Až po dvou dnech se jeden z bodů začal zvětšovat. Vor! Píchlo mě u srdce.

Dva roky jsem přemýšlel, co budu při setkání s Cedarem dělat. Zbavit se ho? Proběhne vyšetřování, zjistí se, co veze, a bude malér. Ne, nechám ho proplout, a pak si to s ním teprve vyřídím, kdyby to mělo být kryté mocí policie. To, že na mne poslal Fegg, jsem mu nemínil odpustit.

Vor se zakolébal u můstku a postava ve skafandru seskočila na zelený plastikový povrch mola. Z přechodové komory vyšlo několik celníků.

Hrál jsem zvědavého turistu a pomalu se přesunoval směrem k nim. Všiml jsem si, jak král vorařů najednou zamával vehementně rukou, celníci jej vzali mezi sebe a odváděli pryč.

Rozčiloval se, vzpouzel. Rozběhl jsem se a stačil ještě vstoupit do přechodové komory s nimi.

Když se naplnila vzduchem a já i ostatní jsme si sundali přilby, upozornil mne jeden z celníků na zákaz vstupu turistům. Mají jinou přechodovou komoru.

"V pořádku," souhlasil jsem a vytáhl kartu. "Galaxy Police. Chtěl jsem vám pomoci, ale nezachytil jsem váš rozhovor. Co se stalo?"

"Odmítá si nechat zkontrolovat náklad." Zamrazilo mne.

Cedar ani nemrkl, když mne spatřil. Musel tušit, že mu jeho podraz jen tak neodpustím. Jen sebou zaškubal: "Pane inspektore! Pluju s vorem už přes čtyřicet let, ale ještě se mi nestalo, aby mi kontrolovali náklad. Není to v předpisech, že by se to mělo u vorařů dělat. Já to beru jako útok na svou důstojnost!"

To bylo vážné obvinění. Za to jsou palety do vyhnanství. Okamžitě mi bylo jasné, že se celník stáhne, neboť v případě nezávadného nákladu by se dostal před soud. V duchu jsem si gratuloval, že mne napadlo vzít na tuto práci Cedara. Vyznal se. Celník jen rozpačitě pokrčil rameny: "Ani zdaleka se nechci dotknout vaší důstojnosti, pane..." nahlédl do Cedarovy karty. "Pane Myrone. Od minulého roku platí nové předpisy, na jejichž základě jsme nuceni provádět kontrolu nákladů nejen korábů, ale i vorů. Vy to samozřejmě nemůžete vědět, zřejmě jste na cestě mnohem delší dobu..."

Cedar sklopil hlavu. "Prosím," máchl rukou.

Chtěl jsem zmizet, ale raději jsem si to rozmyslel. Cedar mě obviní tak jako tak ze spoluúčasti. Pak by mé zmizení bylo příliš nápadné.

Posadil jsem se do křesla a rozhlížel se. Po hrozitánsky dlouhé době se mi chtělo brečet. Cítil jsem strašlivé zklamání z toho všeho, z promarněného času. Analyzátoru nemůže uniknout, že pod vrstvou prachu skrýváme poklad.

Ticho bylo nesnesitelné. Litoval jsem všeho. Celá ta akce, noci s Fegg, za tuhle chvíli nestály.

A pak se ozval celník znovu: "V pořádku, můžete jít. Náklad je nezávadný. Omlouvám se, ale zkontrolovat jej bylo mou povinností."

Hleděl jsem překvapeně někam úplně mimo a nechápal.

I Cedar ztuhl a bledostí obličeje mohl konkurovat bělostným uniformám celníků.

Zvedl jsem se a odcházel. Král vorařů za mnou. Ne, nedalo mu to. Ještě ve dveřích se otočil a zeptal se: "Může se už do zóny přivážet cyberius?"

Měl jsem chuť mu dát facku. Tak debilní otázka! Máme nezměrné štěstí, že se analyzátor pokazil, či co, a on se tak hloupě zeptá!

Celník se hlasitě rozesmál. "Ne! Jak jste na to přišel?" Podíval se znovu na výsledky svítící na displeyi a zasmál se zase. "Ta trocha, co tam máte, nestojí přece za řeč!"

Stáli jsme každý v jednom koutě přechodové komory. "Osmdesát miliónů tun cyberia je trocha, která nestojí za řeč," slyšel jsem Cedara, jak drtí slova mezi zuby. "Krucinál, na čem se dnes dá vydělat?"

Vyšli jsme z komory a přišli k voru. Tady mne to teprve napadlo. I Cedara.

Vyrazil ke kabině voru, zatímco já začal shrabovat prach, kterým jsme zamaskovali fialkovou záři nákladu. Cedar s vrtačkou přiběhl za chvíli.

Sotva zavrtal, odštípnul se tenounký cyberiový plech a objevila se známá hornina.

Cedar Myron se zhroutil. "Železo!" křičel do vysílačky skafandru, která vysílala jeho smích a slzy. "Ti staří blázni si schovávali pod cyberiem železo! Železná ruda jako poklad, toho jsem se neměl dožít..."

Cedar fňukal a já se díval do hvězd a hvězdokup. Ještě někde tam možná dohořívá civilizace, která uctívala železo.

"Taky to chtěli propašovat," řekl jsem.

I Cedar se už uklidnil. "Byli jiní," pokrčil po půlhodině rameny a plácnul mi dlaní do dlaně. "Nevíme, jak vypadali, platili si železem, ale podváděli stejně jako my, že jo, inspektore?"
